

Eugen Rappaport Az Első Világháborúban

Ez a barmeni nagyapám, Eugen Rappoport százada, ahol ő szolgált mint orvos az első világháborúban. Németországi nagyapám fül-orr-gégész szakorvos volt. Ez a kiegészítő katonai kórház Elberfeldben. Ez a város testvérvárosa volt Barmennak [1929-ben Barmen, Elberfeld és több más település összevonásával jött létre Wuppertal város. -- A szerk.]. Nagyapám az ápolónővér mellett ül bajusszal és karddal, és mellette ez nyilván a tábori pap.

Rappoport nagypapa német zsidó volt. Ő volt a wuppertali opera orvosa. Szóval ő kezelte az énekeseket. Jól keresett. Miközben akinek nem volt pénze kifizetni őt, azt ingyen kezelte. Rappoport nagypapa nekünk, gyerekeknek a hivatali dolgairól nem beszélt, csak azt tudom, hogy nagyon sok ingyen kezelt betege volt. És nem volt autója, mert azt mondta, nem teszi ki magát annak, hogy valakit esetleg elgázoljon. Rappoport nagypapa kicsit kövérekés ember volt, rendkívül jól öltözködött, mert jól keresett. Nagyon jó volt hozzánk.

Volt egy kétemeletes villájuk, jó módúak voltak. A földszinten rendelő, az első emeleten reprezentációs szobák, a zeneszoba és az óriási ebédlő (herendi készlet alatt nem adták). Szóval nagyon-nagyon meg tudták adni a módját. Nagyon szép volt és elegáns. Fölötte, a másodikon a hálósobák, lakószobák, és volt a tetőtér, és ott volt nekünk egy kis szobánk, ahol játszani lehetett. Cselédszoba is volt a házban. A háznak volt egy picike kertje. Annak a közepén volt egy cseresznyefa. A cseresznyefán cseresznye ért, olyan savanyú, mint az ecet, nem lehetett megenni, és nagyon meg voltam sértve, hogy akkor minek ez a fa, hogyha a cseresznyéjét nem lehet megenni. A teraszon belül a falon voltak mindenféle ilyen nagy ecetvonással odadobott minták, amit a nagyapámnak egy páciense festett hálából a kezelésért, mert pénze nem volt. Két főnyi személyzet is volt. Egy szobalány és egy szakácsnő. A szakácsok akkoriban nem mentek ilyen állásokba, azok vendéglőkben dolgoztak, nagypapáéknak szakácsnőjük volt, a nagymama nem is végzett háztartási munkát.

Nagy házat vittek egy jó darabig a nagyszüleim. Nagyapám nagy társaságokat hívott össze. Az ebédlőben elfértek vagy húszan, és mi, gyerekek ki voltunk zárva onnan, ellenben volt egy

dohányzófülke, és annak a függönye mögé álltunk az öcsémmel, és onnan leskelődtünk. Kíváncsiak voltunk, mi történik. Ha jöttek vendégek, akkor az első emeleten a szüleim vagy a nagyszüleim fogadták őket. Majd a nagyapám fölkiáltott az emeletre, hogy jöjjünk le, és mutassuk magunkat az öcsémmel, mert nagyon szép gyerekek voltunk. És ő büszke volt ránk. A Rappoport nagypapának és a Merényi nagymamának nem lett közös gyereke, de a nagypapa minket annak ellenére nagyon szeretett, hogy nem voltunk vér szerinti leszármazottai.

A német nagyszüleim eltűntek. Semmit nem tudok róluk, hogy mi lett velük. Nagyapám orvos volt, és abban a reményben ringatom magam ma is, hogy volt annyi esze, hogy volt egy kis méreg nála, hogy megmérgezzék magukat, mielőtt a nácik elvitték volna őket.